

Sygn. akt VIII U 1867/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2018 r. w Gliwicach

sprawy M. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 kwietnia 2018 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. Ś. prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt: VIII U 1867/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 kwietnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu M. Ś. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 230,76% i okazał się niższy od wymaganego w przepisie art. 110a tego wskaźnika o wartości 250%.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę tej decyzji i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. Ś. urodzony (...) prawo do emerytury górniczej uzyskał z dniem (...)

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 7 lat kalendarzowych, tj. z okresu od stycznia 1983 do grudnia 1989, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 326,40% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono staż pracy w ilości 27 lat i 3 miesiące okresów składkowych.

Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał waloryzacji świadczenia oraz przeliczenia z uwagi na doliczenie stażu pracy.

Po uzyskaniu prawa do świadczenia ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu.

W dniu 13 kwietnia 2018r. ubezpieczony wniósł o ponowne ustalenie wysokości emerytury, powołując się na nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z dnia 5 marca 2015r., tj. na art. 110a ustawy. Do wniosku załączył zaświadczenia Rp-7 potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenia za lata 1980 – 1996.

Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy w dniu (...) wydał zaskarżoną decyzję odmowną.

W toku procesu Sąd w pierwszej kolejności zwrócił się do Spółki (...) S.A., która nadesłała oryginalne akta osobowe ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w KWK (...). Równocześnie Spółka (...) poinformowała, iż nie posiada dokumentacji placowej odwołującego sprzed roku 1980.

Na rozprawie w dniu (...), ubezpieczony przedłożył oryginalne paski zarobkowe za miesiące od stycznia 1978r. do września 1978r., od listopada 1978r. do kwietnia 1979r., od czerwca do września 1979r. i od listopada do grudnia 1979r.

Na podstawie opisanej powyżej dokumentacji Sąd ustalił, że dzienna stawka zasadniczego wynagrodzenia odwołującego wynosiła:

od 16 lipca 1971r. – 80 zł,

od 16 sierpnia 1971r. – 106 zł,

od 1 sierpnia 1978r. – 172 zł.

W oparciu o wyjaśnienia ubezpieczonego złożone na rozprawie w dniu 11 lipca 2018r., Sąd ustalił, iż ubezpieczony w lipcu 1971r. podjął zatrudnienie w KWK (...), które kontynuował do roku 1996. Pracował na stanowisku ślusarza awaryjnego pz, w oddziale mechanicznym. Do jego zadań należała konserwacja i naprawy kombajnów i przenośników w przodku. Przez cały ten okres do roku 1991 pracował w systemie trzymianowym i po tym czasie, aż do końca zatrudnienia u tego pracodawcy pracował wyłącznie na zmianę dzienną. Okoliczność ta była spowodowana tym, że przez ostatnie 5 lat zatrudnienia pracował on w warsztacie i do przodku udawał się sporadycznie i tym samym zajmował się wyłącznie konserwacją urządzeń w warsztacie. Od początku ubezpieczony był uprawniony do 8 ton węgla deputatowego, bowiem związek małżeński zawarł w grudniu 1969r.

Po poczynieniu wskazanych wyżej ustaleń faktycznych, Sąd zwrócił się do organu rentowego o hipotetyczne wyliczenie wwpw emerytury ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych, przy uwzględnieniu w obliczeniach złożonych przez odwołującego oryginalnych pasków zarobkowych za lata 1978 i 1979, a za pozostałe lata na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego w zakresie stawek zaszerogowania i złącznika do karty ewidencyjnej pracownika.

Organ rentowy w oparciu o powyższe założenia obliczył wynagrodzenie odwołującego za lata 1971 – 1979.

Na podstawie wyliczeń ZUS zobrazowanych w piśmie procesowym z 30 lipca 2018r. (k.41), Sąd ustalił iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne M. Ś. wynosi:

- za rok 1971 – 16.015 zł,
- za rok 1972 – 36.200 zł,
- za rok 1973 – 39.800 zł,
- za rok 1974 – 39.800 zł,
- za rok 1975 – 39.800 zł,
- za rok 1976 – 39.800 zł,
- za rok 1977 – 39.800 zł,
- za maj 1979r. – 4.300 zł,

Organ rentowy odtwarzając powyższe zarobki ubezpieczonego za okres od 16 lutego 1971r. do 31 grudnia 1977r. oraz za maj 1979r., uwzględnił zapisy w jego dokumentacji osobowej, dotyczące stawek zaszeregowania. Dodatkowo uwzględnił deputat węglowy w ilości proporcjonalnej do czasu przepracowanego w roku 1971 oraz po 8 ton rocznie od roku 1972 do roku 1977 rocznie. Z kolei wynagrodzenie za rok 1978 oraz za miesiące od stycznia do kwietnia 1979r. oraz od czerwca do grudnia 1979r. przyjęto na podstawie zapisów z pasków płacowych.

Ostatecznie Sąd w oparciu o wyliczenia ZUS ustalił, iż wwpw z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat: 1971 i 1978-1996 wynosi 250,26 %.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych ubezpieczonego, jego akt osobowych (dołączonych do akt niniejszej sprawy), pasków płacowych (plik k. 43) oraz wyliczeń ZUS (k.41).

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy. Równocześnie wyliczenia organ u rentowego nie były przez ubezpieczonego kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017r., poz. 1383 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

W ocenie Sądu ubezpieczony spełnia przesłanki zawarte w powołanym na wstępie przepisie, albowiem po przyznaniu emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję na podstawie przedłożonych przez odwołującego dowodów, to jest druków Rp-7 za lata 1980-1996. Z uwagi na brak zarobków za wcześniejsze lata, organ rentowy, zgodnie z art. 15 ust 2a ustawy emerytalnej przyjął minimalne zarobki za okres zatrudnienia w KWK (...) w latach 1971 – 1979.

Organ rentowy odmawiając wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia za sporny okres w kwotach faktycznie uzyskiwanych przez ubezpieczonego, kierował się treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), zgodnie z którym środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Dopuszczalnym jest, więc ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego za brakujące lata w oparciu o dowody zastępcze (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r. w sprawie I UK 179/06, opubl. w LEX nr 342283; wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 21 sierpnia 2013r., III AUa 1768/12).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni akceptuje stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w(...)z 4 października 2012r., w sprawie III AUa 305/12, gdzie wskazano, iż w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą znajdująca się w aktach osobowych, takich jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia, wówczas można uwzględnić tylko takie składniki, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości.

Sąd zgodził się z niekwestionowanymi przez ubezpieczonego wyliczeniami organu rentowego, z których wynika, iż wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia, obliczony w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat podlegania przez odwołującego ubezpieczeniu społecznemu, jest wyższy niż 250,00 %, gdyż jego wartość wynosi 250,26 %. Jest on zatem wyższy od przyjętego przez ZUS w zaskarżonej decyzji.

W konsekwencji, Sąd na mocy (...) § 2 k.p.c., w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu M. Ś. prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 110a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w punkcie 2 Sąd oparł na przepisie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804, ze zm.).

(-) SSO Mariola Szmajduch